

kunde maaske hjælpe en saadan Mand, hvorimod han vilde blive udelukket, dersom denne Bestemmelse ikke blev ændret.

Yderligere kunde jeg ønske en Ændring indført i samme Paragrafs 3die Stykke. Der staar der, at „ved Laanenes Tildeling skal der tages særligt Hensyn til Andragender, hvoraf det fremgaar, at samtlige Fiskere, der personlig skal deltage i Udøvelsen af Fiskerierhvervet, skal have Part eller Andel i Udbyttet“. Denne Bestemmelse kan efter mit Skøn være noget vanskelig at udføre, men jeg skal ikke opholde mig derved og ikke kritisere, men kun sige, at det efter min Mening var langt rimeligere i Stedet for at stille denne Fordring til Andragendet at stille den til selve Manden, der vil overtage Fartøjet. Jeg kunde ønske, at der kom en Ændring ind, hvori det udtales, at der skal tages særligt Hensyn til Folk med de bedste Beviser for Ædruelighed og praktisk Sømandskab og Dygtighed i Fiskeri, og at de skal have Fortrinet ved Laanenes Tildeling.

Saa er der — som jeg tidligere har berørt — det vistnok vigtigste Punkt. Det er en Ændring, hvorved det gøres muligt fra Statskassens Side at kontrolere disse Panter paa en saadan Maade, at Tab ved Laanene saa vidt muligt undgaas i Fremtiden. Jeg tror, at det er muligt at gøre noget paa dette Omraade, og jeg er enig med den sidste ærede Taler i, at det i højeste Grad er paakrævet, at man ikke vel kan udsætte sig for et saadant Tab paa henimod halvandet hundrede Tusinde Kroner i Fremtiden, uden at man har gjort det mindste Forsøg paa at forhindre det. Jeg har meget vel lagt Mærke til, at den højtærede Landbrugsminister i det andet høje Ting har udtalt som sin Mening, at Administrationen nu var bedre rustet end tidligere til at vurdere de Fartøjer, hvori der blev givet Laan. Jeg tvivler selvfølgelig ikke paa, at det er fuldstændig rigtigt, hvad den højtærede Landbrugsminister der har udtalt, men det er ikke nok, at Administrationen er bedre udrustet, har bedre Organer til at *vurdere* disse Panter, det er jo fuldt saa vigtigt, at Panterne bliver *kontrolleret*, og at der træffes saadanne Bestemmelser, at naar et Pant bliver mishandlet — det kan jo nemlig ske, og det maa være sket, naar der kan komme saa store Tab —, kan der skrives ind, før der sker Katastrofer — i det smaa, maa jeg maaske tilføje —, altsaa inden der sker Gentagelser af det, der allerede er sket i de 10 Aar. Det er altsaa den væsentligste Ændring, der her er Tale om, det

indrømmer jeg. Nu hører jeg jo, at der ogsaa fra anden Side ønskes nedsat et Udvalg, hvad jeg meget maa anbefale, og jeg henstiller til Udvalget, at den Sag maa blive overvejet. Der er for mig ingen Tvivl om, at det er en meget betydelig Sag, der her er Tale om. Der er maaske kun et eneste Punkt, hvori jeg er i Modsetning til den sidste ærede Taler. Det er Spørgsmaalet om Laaneforeninger. Jeg er, som sagt, meget glad ved, at denne Idé er kommet fra konservativ Side, men jeg vil ikke dermed have sagt, at den anden Side af Sagen ikke har stor Betydning. Hele Sagen er jo i al Korthed den, at Fiskerne faar Lejlighed til at laane af Statskassen dels til Anskaffelse af Fiskefartøjer til det større Fiskeri, dels gennem Laaneforeninger til det mindre. Men direkte Udlaan til Anskaffelse af Fiskefartøjer er ogsaa en meget betydelig Sag, og jeg tror, at den er meget for god til at skulle lide Vanskæbne derved, at Tabet paa de 150,000 Kr. medførte, at den Side af denne Lovgivning gik i Staa. Jeg tror, der kunde udrettes noget stort ved, at den blev fortsat. Hovedtanken i denne Sag er jo, som det blev udtalt ved Behandlingen af Lovforslaget i Samlingen 1903—04, at hjælpe Fiskeriet, særligt Fiskeriet i Vesterhavet. Jeg vil haabe, at det vil kunne hjælpes ad denne Vej, men Ændringer, der forhindrer en Gentagelse af de store Tab, Statskassen hidtil har haft, er en Betingelse for, at vi fremtidig kan lovgive til Ophjælpning af Saltvandsfiskeriet i Danmark.

Jørgen Hald: Da vor Fiskerbefolkning ikke er godt stillet i økonomisk Henseende, siger det sig selv, at den ikke ved egen Hjælp kan bære de Udgifter, der kræves, for at den kan udvikle sin Haandtering og drive sit Erhverv saa udbytte- rigt, som vore Vande giver Anledning til. Jeg finder det derfor i sin gode Orden, at Staten træder hjælpende til med en Lov som denne. Jeg tror ogsaa, man kan sige, at Loven til Dato har gjort meget stor Nytte mange Steder blandt vor Fiskerbefolkning. Jeg kender Steder, hvor der til Fiskefartøjer, der har kostet 9,000 Kr. og har en Besætning paa 3—4 Mand, er ydet Statslaan, saa at de Penge, disse Mennesker selv skulde sætte deri, kun har udgjort et ganske lille Beløb, og Resultatet har været, at de i nogle Aar har underholdt lige saa mange Familier, som de var Mænd, altsaa en 3—4 Familier, og endda faaet lidt tilovers. At der kan